

Ο ΠΙΝΟΚΙΟ... ΣΤΟΝ 20^Ο ΑΙΩΝΑ

ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΜΑΥΡΙΔΟΥ ΚΑΛΥΨΩ

ΤΑΞΗ: Ε2

ΣΧ. ΕΤΟΣ:2015-16

Ήταν μια φορά κι έναν καιρό... όχι ένας βασιλιάς και μια βασίλισσα όπως σ' όλα τα παραμύθια, αλλά ήταν ένα κομμάτι ξύλο. Ένα από εκείνα τα κομμάτια που το χειμώνια τα ρίχνουμε στο τζάκι για να μας ζεστάνουν. Όπως καλή ώρα, έτσι δε ζεσταινόμαστε τώρα πια μ' αυτή την κρίση! Μόνο που το κομμάτι εκείνο έκλαιγε και γελούσε σαν παιδάκι!

Κάποια μέρα έπεσε στα χέρια του γέρο – Τζεπέτο, ενός ξυλουργού τόσο φτωχού που δεν είχε ούτε να φάει. Είχε πάει στο δάσος να μαζέψει μανιτάρια και χόρτα για να τα βράσει και να φάει μιας και ο Βασιλόπουλος της γειτονιάς του ήταν κλειστός λόγω αργίας. Άκου λόγω αργίας! Δεν άνοιξε το σούπερ μάρκετ την Κυριακή γιατί δε συμφωνούσε με το νέο ωράριο! Τέλος πάντων. Πήρε λοιπόν το ξύλο και με το σκεπάρνι και την πλάνη άρχισε να το δουλεύει και ξαφνικά είδε να πετάγεται μπροστά του ένας κούκλος!

- Γεια σου! – ακούστηκε μια φωνούλα. Είμαι ο Πινόκιο.

Ο γέρο – Τζεπέτο έμεινε κατάπληκτος, κατάπιε τη γλώσσα του, από χαρά, από τρομάρα ούτε ο ίδιος κατάλαβε. Είχε μπροστά του ένα ξύλινο ανθρωπάκι, που έκλαιγε, γελούσε κι έλεγε ψέματα σαν αληθινό παιδάκι. Και μη μου πείτε ότι τα παιδάκια δεν λένε ψέματα, γιατί με αυτά ζούνε, τουλάχιστον εγώ λέω, το παραδέχομαι! Άρχισε λοιπόν να το νιώθει σαν παιδί του, γιατί δεν είχε δική του οικογένεια. Άρχισε να σκέφτεται πως έπρεπε να του μάθει γράμματα, να σπουδάσει, να γίνει ένας τρανός επιστήμονας... Με λίγα λόγια ένας επιστήμονας άνεργος που ψάχνει για δουλειά και συντηρείται από τον μπαμπά του, όπως όλοι οι νέοι σήμερα!

Πούλησε λοιπόν το μπαλωμένο σακάκι του και αγόρασε στον Πινόκιο ένα αλφαβητάρι. Το σχολείο ξεκίνησε και ο Πινόκιο ήταν χαρούμενος γιατί σκεφτόταν: «Κάθε μέρα θα γίνομαι καλύτερος και θα μάθω πολλά για να γίνω μεγάλος επιστήμονας για να χαρίσω στον πατέρα μου ένα σακάκι με χρυσά κουμπιά».

Αλήθεια, θυμάστε; Εκείνα τα χρόνια ήθελε μόνο 3 μέρες για να σπουδάσεις! Γιατί σήμερα θέλει 333.000 μέρες για να τα καταφέρεις!

Στο δρόμο όμως, είδε ένα κουκλοθέατρο, ξέχασε το σχολείο, πούλησε το αλφαβητάρι του σ' έναν πονηρό έμπορο και με τα χρήματα πήγε να δει την παράσταση. Οι κούκλες, μόλις τον γνώρισαν του έκαναν μεγάλες χαρές. Ξαφνικά όμως, φάνηκε ο ιδιοκτήτης του θεάτρου, άσχημος και άγριος και άρχισε να φωνάζει.

- Μ' αυτό το παλιόξυλο θα ζεστάνω το βραδινό μου φαγητό.

Άρχισαν τότε όλες οι κούκλες να τον παρακαλάνε ν' αφήσει ήσυχο τον Πινόκιο, - όλες ήταν ερωτευμένες μαζί του - άκουσε και την ιστορία του, τον λυπήθηκε και τον άφησε ελεύθερο και μάλιστα του έδωσε και πέντε χρυσά νομίσματα. Θεέ μου, τι καλός! Πώς τα μοίραζαν έτσι τα νομίσματα?

Φεύγει λοιπόν και λίγο αργότερα συνάντησε τον Μονόφθαλμο Γάτο και την Κουτσή Αλεπού. Ξέρετε γιατί τους λέγαν έτσι? Γιατί τον περασμένο μήνα πιάστηκαν σε καυγά σ' ένα γλέντι. Ο Γάτος έκανε μπανιστήρι σε κάτι ποντικίνες και η Αλεπού ήταν κλεφτοκοτού, οπότε, να τα αποτελέσματα!

Λοιπόν του λένε: αν σπείρεις τα λεφτά σου στο «Χωράφι των Θαυμάτων», σύντομα θα φυτρώσει ένα δέντρο που θα βγάζει νομίσματα. Το πίστεψε πάλι ο χαζούλης ο Πινόκιο και τους ακολούθησε. Και οι τρεις σαν αγαπημένοι φίλοι - τρομάρα τους, έτσι γίνεσαι φίλος σ' ένα λεπτό - έφτασαν στην ταβέρνα της Κόκκινης Καραβίδας. Φάγανε για τα καλά και τους πήρε ο ύπνος.

- Ποιος θα πληρώσει τον λογαριασμό? ρώτησε ο ταβερνιάρης, ένας στρομπουλός, φαλακρός και με μεγάλα μουστάκια.

Ο δύστυχος Πινόκιο μόλις είχε ξυπνήσει. Οι φίλοι του είχαν φύγει βιαστικά την ώρα που κοιμόταν, είχαν ραντεβού για μια παρτίδα σκάκι, είπαν στον ταβερνιάρη και ο Πινόκιο αναγκάστηκε να πληρώσει το λογαριασμό.

Κόντευε πια μεσάνυχτα και έτρεχε να βρεί το Χωράφι των Θαυμάτων να φυτέψει τα νομίσματα. Μέσα στο σκοτάδι όμως, του ρίχτηκαν δυο φοβεροί ληστές.

- Τα λεφτά σου ή τη ζωή σου!
- Όχι σας παρακαλώ, φώναξε ο Πινόκιο. Πρέπει να γυρίσω στον γέρο μου. Αφήστε με!

Οι ληστές δεν τον άκουσαν και τότε ο Πινόκιο έκρυψε τα νομίσματα κάτω από η γλώσσα του. Οι δυο ληστές, που ήταν ο Μονόφθαλμος Γάτος και η Κουτσή Αλεπού, έπιασαν τον κούκλο και τον κρέμασαν ανάποδα σ' ένα δέντρο. Ο δύστυχος Πινόκιο σίγουρα θα είχε πεθάνει αν δεν εμφανιζόταν η καλή Νεράιδα να τον τρέξει στους γιατρούς. Ο Κόρακας, ο Μπούφος και ο Γρύλλος, γιατροί σπουδαίοι και τρανοί του δώσαν ένα φάρμακο πικρό σαν φαρμάκι. Αδύνατον να το πιεί και υποσχέθηκε ότι άλλη φορά δε θα ξεγελαστεί από κανέναν. Βλέπετε, ακόμα και οι καλές νεράιδες δίνουν πικρό σιρόπι... μήπως ήταν μπουρουνόλαδο;

Αφού έδωσε χίλιες υποσχέσεις, ότι δε θα ξαναπεί ψέματα, ότι θα πάει σχολείο, ότι θα, θα, θα..... - εδώ κάποιον μου θυμίζει - συνέχισε το δρόμο του. Έλα όμως που πάλι έμπλεξε! Αχ! Πινόκιο, όχι ξύλινο ανθρωπάκι, ένας μπουνταλάς και μισός είσαι! Μπλέχτηκε λοιπόν μ' έναν αλήτη κι έπεσε στα χέρια των χωροφυλάκων.

- Είμαι αθώς! φώναξε ο Πινόκιο. Δεν ξέρω τίποτα και με μια πονηρή κίνηση τους ξέφυγε και το 'βαλε στα πόδια.

Άρχισε τότε να τον κυνηγάει ο Σκούμπι Ντου, ένας πολύ άγριος σκύλος με πουά παπιγιόν στον λαιμό. Ο Πινόκιο όμως, πήδηξε στη θάλασσα κι άρχισε να κολυμπάει γρήγορα. Πήδηξε και ο Σκούμπι Ντου αλλά δεν ήξερε κολύμπι κι έτσι ο κούκλος γλίτωσε.

- Βοήθεια, Πινόκιο! Σώσε με! Βοήθεια! Πνίγομαι! φώναζε ο σκύλος και το παπιγιόν παρέμενε στο λαιμό του.
- Υπόσχεσαι πως θα μ' αφήσεις να φύγω? ρώτησε ο Πινόκιο .
- Υπόσχομαι, υπόσχομαι και θα σ' ευγνωμονώ για πάντα γιατί είμαι ο Σκούμπι Ντου Μπι Ντουουουου!!!!

Και πράγματι, λίγο αργότερα, ο σκύλος που έχασε τελικά το παπιγιόν του στη θάλασσα, έσωσε τον κούκλο από τα χέρια του Πράσινου Ψαρά που τον είχε αρπάξει και ήθελε να τον φάει τηγανητό με σκορδαλιά!

Οι περιπέτειες όμως του Πινόκιο, που είχε και τη συνήθεια να λέει ψέματα, παρ' όλο που με το κάθε ψέμα η μύτη του γινόταν όλο και πιο μεγάλη, δεν τελειώνουν εδώ. Άκουσε τις συμβουλές ενός παιδιού που ήταν ο μεγαλύτερος τεμπέλης του σχολείου και ξεκίνησε για τη Χώρα της Καλοπέρασης. Ξέρετε, το Magic Park, που πήγαμε και μεις πριν λίγες μέρες. Πολύ όμορφο μέρος, με παιχνίδια, γέλια και έναν στριμμένο και κακομούτσουνο επόπτη που σε κοιτάζει με μισό μάτι!

Μετά από έναν μήνα καλοπέρασης ο Πινόκιο μεταμορφώθηκε ξαφνικά σε γάιδαρο. Έτσι έμαθε να δουλεύει σκληρά για να βγάζει το ψωμί του. Κάποια μέρα όμως, έσπασε το πόδι του και τότε το αφεντικό του τον πούλησε. Ο νέος αφέντης ήταν κακός και κατάφερε και ξέφυγε. Στην τρεχάλα του πέφτει για δεύτερη φορά στη θάλασσα. Και πάλι στάθηκε τυχερός. Τα ψάρια τον γνώρισαν και του έβγαλαν το γαιδουρόδερμα κι έτσι ξανάγινε ο κούκλος. Καθώς όμως αρμένιζε στον αφρό των κυμάτων, τον έχασε ένα σκυλόψαρο.

Μέσα στην κοιλιά του ψαριού ο Πινόκιο άρχισε να σκέφτεται τον αγαπημένο πατέρα του, την καλή του Νεράιδα που δεν άκουσε τις συμβουλές της, τις στραβοξυλιές του, τα ψέματά του και τα λάθη του. Απελπισμένος άρχισε να περπατάει στην τεράστια κοιλιά του ψαριού, ανάμεσα στ' αγκάθια και στα έντερά του, μέχρι που είδε ένα μικρό φως. Λίγες στιγμές αργότερα αναγνώρισε τον γέρο – Τζεπέτο και με μεγάλη χαρά τρέχει στην αγκαλιά του ζητώντας του συγγνώμη. Αμέσως κατέστρωσαν σχέδιο απόδρασης. Άρχισαν να χοροπηδούν και να γαργαλούν δυνατά την κοιλιά του ψαριού με αποτέλεσμα να του προκαλέσουν πονόκοιλο που έγινε λόξυγγας στο ψάρι και κάποια στιγμή που το ψάρι δεν άντεξε τις αναταράξεις στην κοιλιά του, άνοιξε το στόμα του και τσουπ..... Πετάχτηκαν έξω και οι δυο.

Μετά από τόσες πολλές περιπέτειες και παθήματα που του έγιναν μαθήματα του μικρού, έγινε ένας καλός μαθητής και υπάκουος

κούκλος. Βοηθούσε τον πατέρα του, δεν ξαναείπε ψέματα ποτέ και κάποια μέρα, την ώρα που ξύπνησε, είδε κατάπληκτος πως είχε γίνει ένα κανονικό παιδί με σάρκα και οστά!

Ο ξύλινος κούκλος ο Πινόκιο, βρισκόταν σε μια γωνιά καθισμένος σε μια καρέκλα και με το κεφάλι γεμμένο στο πλάι.

Κι από τότε ο κούκλος έμεινε για πάντα εκεί για να του θυμίζει τα παλιά και πιασμένος χέρι – χέρι με τον πατέρα του το γέρο – Τζεπέτο ξεκίνησαν για μια καινούρια αρχή!